

Juhász Csaba

VALAHOL A SZAVAK MÖGÖTT

Válogatott versek

■. Publio

Valahol a szavak mögött

Válogatott versek

Juhász Csaba

Nyékládháza, 2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

MOTTÓ

Mosott mezében
szokott öntudat
papírsárkányból
lepkét hajtogat,
Gondolatszálon
szélnek engedi
forogjon, szálljon
amíg élvezi...

MOTTÓ 2.

Felfedni bátor
másként látó elme,

Újabb tarisznyát ürít
mivel telve, homokmezőkkel
habzó szenvedéllyel,
Tengernyi hosszú
hullámszelídséggel...

MARSLAKÓK

Megint magába gyúrt az éj,
ólmos leplét rám dobva:
"Álmodj csak balga, s élve félj
a hős már nős és lusta...!

Miként vágyad elszenderít,
vetett magányod rétjén,
csillagpalástot szétterít
árny leszel csak a szélén...

Felhasadó férc plüssalak,

ki küzdeni agg, gyáva,
vadászösztönöd vélt szavak
szelídítik az ágyba...

Hajnallal írt izzadt redők
úsznak fény menedékbe,
s hozzád hasonló szenvedők
sóhajtanak fel : Végre !"

Hiába vádol cinkosan
mennyek sötét császára,
az igazságban benne van

lelkünk megélt mássága,

Nevünk sorsunkig fel nem ér,
gyász szemezgeti tettünk,
mit folytatunk, csak érből vér
itt kinnszülöttek lettünk...

Várjuk, mi messzebbre vezet,
önnön rácsán kitörjön,
s élünk tovább, mint elveszett
kis marslakók a földön...

HOLDKÓROS

Milyen más a hold, mikor

alkoholt lökök agyamba, hogy ne fájjon

ha látom, unott kráterét, ugyanaz felét,

lassú éjeken, míg fennakad a fákon...

Vágyom ostorát, gördítse tovább,

de attól ostobább, hogy hallgasson szavamra,

talán bizony fél víz fölé ha ér, meglátja magát,

s belefúl tavakba...

Gyakran destruál, mikor menstruál, havi húsait

jól felszedi magára, rejtik mély neszek, aztán

fitneszek edzik három hét alatt kifli-soványra...

Ott volt akkor is, amikor Maris nélkülem ment el

boldogság tanyára, én meg arcomat mostam s

kardomat nem tehettem szűz hüvely tarsolyába...

Sunyin kegyetlen, turkál fejekben, gyilkos

ösztönök élednek tőle némán, méla művészek

nyúlnak tűzvészhez hogyha általa merengnek témán.

Kutyák dalától mosolyt palástol, lelket simító

csillagzó áldozat, némely úrhajó hiszi marha jó,

hatszor könnyedebb lesz majd a kárhozat...

Most még itt ülök, szesztől szédülök, ő meg gúnyosan
izzón les felém, aztán meglehet, éjfél szellemet szül
hályog szeme ferdült tengelyén, mitől mindahány
holdkóros talány bennem sistereg, ébredésre gyűl.
Vérem megvadul, arcom eltorzul, szomjam
Üvöltöm farkasemberül...

SZÍNEK

Sápadtszürke hajnal ébred,
krémes napja égre téved,
harmatos zöldfűszál hajol
ezüstgyöngyök sálja alól.

Üvegen át arany sugár
falra vetül, elcsordogál,
Lila torkú madár dalát
ízleli egy rőt vad család.

Feketémet kortyolgom,
felhők úsznak át a tavon,
kékítővel oltott habok,
ringatnak mohás csónakot.

Lassan indulni lesz muszáj,
palettával köszön a táj,
Szurok utak poros nyelve
lóg világot lefetyelve.

Buszmegálló barna barakk,
virágmintás nő elhalad,
megsárgult jármű érkezik,
város felé tünedezik.

Zötyög velem szőke, vörös,
nézem melyik szív célkörös,
áruóm arcom dús pírja,
futó távol vágyam bírja...

Sávok maszatolt mintája
célhoz ér, majd délutánra
vissza honi képek közé,
bézsárnyas alkonyfény felé.

Csendesülnek hangillatok,

mentazöld tücsökdallamok,
bukó nap halálát sírja,
s hegy mögé hull véres csíkja...

KÉP-REGÉNY

(Putnoki A. Dávid után)

Metszett sebekből pillanat csordogál,
csillagcsókok maszatos arcát fedik,
Napfény emlékek tenyeréből eszik
sötétség, homokként málló rongyait.

Kígyó-utak lován vakító zablá
villan világnak megérett szemébe,
Csitulatlan zajok fészkelnek fülébe,
szívének odvában kiáltó magma.

Idegen ösvényen osonó éjjel,
jégárnyas ostora bőromön pattan,
valami megmozdul, mint áldozatban
riadt madárraj vészcsiviteléssel.

Ébredj alkotásra természet művésze!

Csiholj a csendből lüktető életet,
felemelt fényfejű örökkön rügyeket,
szárazon pergő szavaknak üdvére!

Parázsló másságod máglyája jogán,
múltaknak meztelen románcát csodálva,

dobd rá köntösöd teremtőn a tájra!

Harmatfalatok fakadjanak fogán.

Egészek részein ízek tánca lüktet,

hullik arcodra lelked vallomása,

fenn a mélységben tág szemmel, hogy lássa

Isten mosolygott, majd bólintott egyet...

GYERMEKKOR

Vízcsepp burkában magzat kuporog,
felhőben fogant könnyes szerelem
úszik lassúdan, szellőkben forog,
tallóz méztáras hívó réteken.

Fénysugár prizmálva üvegtestét,
szivárványcsóvát ejt dombok mögé,
Távoli égszemek óvón lesték,
miként huppan fűszálhálók közé.

Gördült kicsit, majd pattant hártájára,
elfolyt nedvek naszádján felsírva,
Sorspóker pakli kevert kártyája
játzmák tétjét előre nem bírja...

Növeszti földelő táptejével,
Ringatja árnybölcső, tücsökalkony,
Örömet holdmozi vetíti éjjel,
Bánatvárát hullám mossa parton.

Mindegy ki lesz, hiszen bárki lehet,
választ a vágyakból saját csokrot,
nézem, hogy látja-e szemeimet,
miként nyel magába mázsás poklot...

MODUS XI.

Talán találnék
Egy marék csöndet,
melyet széthintve
szobányi kertben,
Langyos elmélettel
locsolgatnék,
Közepébe ülve
Szobor szerénységgel,

várnám, hogy
Körém nőjön
Minden mi hallgatás...

MENEDÉK

Máshol lenni,
mint a Hold nappal,
Együtt hálni
léha holnappal,
Idővénán eret vág
vén felcser, fehér
Vérpercek közé
Te rejts el!

VALAMIKOR

Egyszer, mikor lett a föld
és kékből nőtt ki mind a zöld,
 azt képzeltük teremtés
az egész szemfényvesztés.

Olykor, mikor lázadtunk
és velünk dúlt a századunk,
 azt képzeltük győzelem
 virít hősi szíveken.

Néha, mikor emlékszünk
és átformált, mit nem kértünk,
azt képzeltük máshogy volt,
minden ami rólunk szólt.

Hajdan, mikor szerettem
és találtam, nem kerestem,
azt képzeltük örök nyár
lesz a közös élettár.

Régen mikor volt tavunk
és belefolyt a holt havunk,
azt képzeltük tengerét

szeli át e penge lét...

MODUS XII.

Létpárák füstje
imbolygott városokon
át csípős őszi
hajnalon, amikor
Lélegzetvételek sóhaj
kürtőin lüktetve,
ködlovak ősi
mintáját rajzolva,
minden nap
munkába indul az Élet...

ÉJ JEL

Mily könnyű most az alkonyat

Ág szellőtől se roppan,
A csend simítja arcomat,
S bámulok megszokottan.

Holdreflektor fényfókusza

Bőrömré éget lázat,
Bűn csillagoknak tánckara,
Mint feszített alázat.

Elfutni lábbal nem lehet,
Csak vágyni menedékre,
Vagy felhőt húzni szem elé,
Hogy sötét legyen végre.

Kimondva nincs, ám itt lebeg,

Zord láthatatlan fátyol
Egy lélekmélyi ősbeteg,
Jég tekintete vádol.

Hús rejtekéből nesz rohan,
Megrettenő vagy ártó,
Még élni kéne boldogan,
Míg itt van a varázsló,

De ócska bűbáj fegyvere
Nem szünteti a félszet,
A mindenségek részlete
Elfedi az egészet.

Arany szempár fúrja át
Lelkeink közti léget,
Meginnám sorsom italát
Ha nyújtna védettséget,

Szétszórva fekszik mindenütt,

Holt sárga fények arca,
Nem hozhat békítő derűt
Senki, hogy letakarja,

És állok ott a semmiben
Széttárt karú szemérem,
Kín fognyomok a testemen,
Földet áztat a vérem,

Jó lesz most már nemsoká
Ha nem nekem, majd másnak,
S a mélybe rántó alkonyat
Mosolyra húzza számat...

